

БРАТЯ ГРИМ

СЕДЕМТЕ ГАРВАНА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Един човек имал седем синове. Обичал ги много и се гордеел с тях, но от все сърце искал да се сдобие и с дъщеричка. Минало време и той разбрал, че жена му отново ще има дете. Щом настъпил моментът, бебето се родило и за негова най-голяма радост било момиченце. Нямало край щастието на бащата. Ала детенцето било дребничко и доста слабо, затова родителите решили веднага да го кръстят. Започнали приготовленията за кръщенето и бащата изпратил един от синовете си да донесе вода от близкия кладенец. Момчето тръгнало веднага, а другите шестима братя решили да отидат с него, за да му помагат. Щом стигнали до кладенеца, момчетата се скарали кой пръв да спусне ведрото. Така, вместо да помогнат на брата си, те съборили ведрото във водата. Стояли и не знаели какво да направят. Никой не смее да се прибере вкъщи без вода за кръщенето.

В същото време бащата ги чакал и като видял, че се бавят, кипнал и рекъл:

— Сигурно пак някъде са се заиграли тези немирници. И ядосан, че кръщенето ще закъснее, добавил:

— Дано и седмината в гарвани да се превърнете!

Едва изрекъл тези думи, и чул над главата си пърхане на криле. Погледнал нагоре и видял седем черни гарвана да се издигат в небето и да отлитат. Колкото и да съжалявал за изречените думи, бащата не можел да върне синовете си. Безкрайна била мъката му и само мисълта за неговата малка дъщеричка донякъде смекчавала болката.

С всеки изминат ден детето укрепвало и ставало все по-хубаво. Родителите не говорели никога пред момиченцето за синовете си, затова то дори не подозирало, че има братя. Минало време, докато един ден то чуло хората да казват:

— Каква хубава девойка, но тя е виновна за нещастията на братята си.

Натъжило се момичето и отишло при майка си и баща си, за да ги попита дали има братя и какво се е случило с тях. Родителите не можели повече да пазят тайната и му разказали всичко. Опитали се да го убедят, че неговото раждане няма нищо общо с нещастията, сполетяло братята му, но момичето било убедено, че вината е негова.

Бедната девойка не можела да издържи нито ден повече в бащината си къща, затова решила да тръгне по широкия свят, за да намери и да освободи братята си. Не взела нищо със себе си, освен

едно пръстенче, което да ѝ напомня за родителите, един хляб, ако огладнее, чашка вода, ако ожаднее, и едно столче, ако се умори.

Дълго, дълго вървяло момичето и стигнало до самия край на света. Там живеело Слънцето, но то било толкова горещо, че девойката бързо избягала. Отишла при Луната, но при нея пък било много студено. И оттам избягала и отишла при звездите, които били мили и любезни, като всяка седяла на собственото си столче. Изправила се Зорницата, отишла при момичето, подала му козе копитце и рекла:

— Без това козе копитце няма да можеш да отключиш вратите на Стъклената планина, в която живеят твоите братя.

Момичето взело копитцето, сложило го в една кърпа и отново тръгнало на път. Вървяло ден и нощ, докато най-накрая стигнало пред портите на Стъклената планина. Те обаче били здраво заключени и девойката понечила да извади козето копитце, но щом развила кърпата, видяла, че в нея нямало нищо. Сестричката била загубила някъде подаръка на добрите звезди. А без ключ за Стъклената планина не можела да влезе и да спаси братята си. Тогава решила да направи нещо друго: взела един нож и отрязала малкото си пръстче. Пъхнала го в ключалката и отворила вратите. Влязла вътре и видяла срещу себе си джудженце.

— Какво търсиш, мое дете? — попитало то.

— Търся седем черни гарвана — отговорило момичето. — Те са моите братя.

— Господа гарваните не са тук, но ако искаш да ги почакаш, влез вътре и бъди добре дошла.

След това джудженцето донесло седем малки чинийки и седем малки чашки и сложило храната на гарваните на масата. Сестричката хапнала по един залък от всяка чинийка, пийнала от всяка чашка, а в последната чашка пустила пръстенчето си. След това се скрила и зачакала. По едно време се чуло пърхане, появил вятър и в стаята влетели седемте гарвана. Те седнали да се хранят и всеки от тях попитал:

— Кой е ял от чинийката ми? Кой е пил от чашката ми?

А щом седмият гарван изпил чашката си, видял на дъното пръстенчето на родителите си и веднага го познал, въздъхнал и рекъл:

— Ех, ако беше тук нашата мила сестрица, щяхме да бъдем свободни!

Щом чуло тези думи, момичето се показало и гарваните отново придобили човешки образ.

Братята и сестричката се прегърнали, целунали се и щастливи се завърнали у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.